ฟ้าของเรา ไม่เคยเหมือนกันสักวัน

ทดลองอ่าน

บ้านข้างๆ
เขียน

คนที่อยู่บ้านข้างๆ
ถ่ายภาพประกอบ

สำนักพิมพ์สปริงบุ๊กส์ กรุงเทพมหานคร

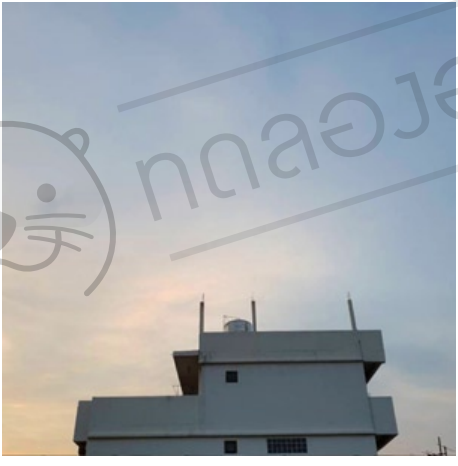

ทดลองอ่าน

สารบัญ

(10)
คำนำสำนักพิมพ์

(13)
คำนำผู้เขียน

1
Sky and Time
ท้องฟ้ากับเวลา

19
Sky and Relationship
ท้องฟ้ากับความสัมพันธ์

39
Sky and Feelings
ท้องฟ้ากับความรู้สึก

ทดลองอ่าน

52

Sky and the Day

I Secretly Like Someone

ท้องฟ้ากับวันที่แอบชอบ

68

Sky and Love

ท้องฟ้ากับความรัก

87

Sky and the Time to Say Goodbye

ท้องฟ้ากับการจากลา

106

Sky and Change

ท้องฟ้ากับการเปลี่ยนแปลง

123

Sky and Dream

ท้องฟ้ากับความฝัน

ทดลองอ่าน

136

Sky and Reality

ท้องฟ้ากับความจริง

153

Sky and the Day You Miss Someone

ท้องฟ้ากับวันที่คิดถึง

166

Sky and the Thing I've Never Said

ท้องฟ้ากับสิ่งที่ไม่เคยบอก

181

เกี่ยวกับผู้เขียน

182

ขอขอบคุณ

ทดลองอ่าน

คำนำ
สำนักพิมพ์

ครั้งล่าสุดที่แหงนมองฟ้านั้นคือเมื่อไหร่ ฟ้าตอนนั้นเป็นแบบไหน
แล้วตอนนั้นเรารู้สึกอย่างไร

เคยไหมที่ตอนเด็ก ๆ แหงนมองฟ้าแล้วก็หยิบสิ่งที่อยู่บนนั้น
บางครั้งก็ก้อนเมฆ ดวงดาว
แล้วจินตนาการเป็นรูปนั้นรูปนี้ หรืออาจคิดออกมาเป็นเรื่องเป็นราว
เราสนุกกับการนั่งมองฟ้า และตื่นเต้นทุกครั้งที่เห็นรุ้ง

ตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ที่หลงลืมความสุขเรียบง่ายนี้ไป
อาจเพราะพอโตขึ้นสิ่งที่ต้องรับผิดชอบก็มากขึ้นตามไปด้วย
เคยมีคนบอกว่า “ถ้าอยากพัก ให้ไปมองพระอาทิตย์ตก”

แม้พระอาทิตย์จะขึ้นและตกเหมือนเดิมทุกวัน
แต่อาจไม่ใช่ทุกวันที่เราจะได้พักจากหลาย ๆ สิ่ง

ทดลองอ่าน

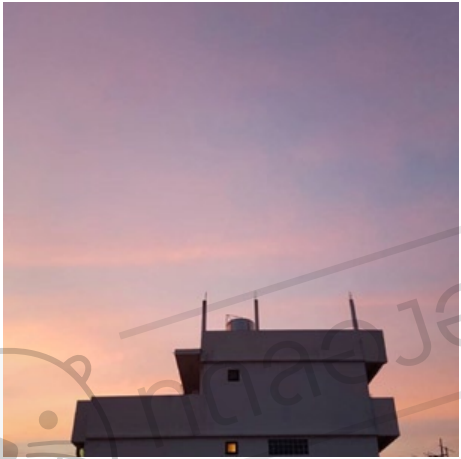

พักความรู้สึก ปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไป
แล้วนั่งมองฟ้าค่อย ๆ เปลี่ยนสี มองดวงอาทิตย์ค่อย ๆ จางหายไป
ที่เส้นขอบฟ้า

แล้ววันนี้ฟ้าของคุณล่ะ เป็นยังไงบ้าง

springbooks

มิถุนายน 2562

ทดลองอ่าน

คำนำ
ผู้เขียน

อะไรเกิดขึ้นในชีวิตของเด็กผู้ชายที่ถ่ายภาพมุมเดิมมา 6 ปีบ้าง
นอกจากภาพบ้านข้าง ๆ นอกจากสีของท้องฟ้าที่เปลี่ยนไป

มันคือเรื่องราวธรรมดา ที่ถูกเขียนด้วยถ้อยคำธรรมดา
เพื่อถ่ายทอดข้อความที่ท้องฟ้าได้มอบให้

ขอให้มีความสุขกับท้องฟ้าในทุก ๆ วัน
และขอบคุณที่รับฟัง

บ้านข้าง ๆ

ทดลองอ่าน

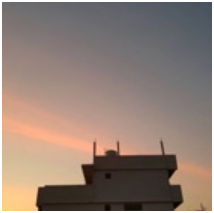

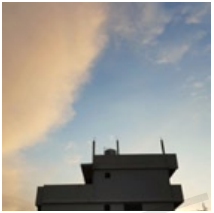

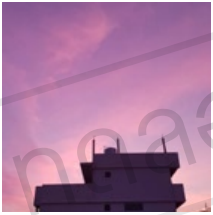

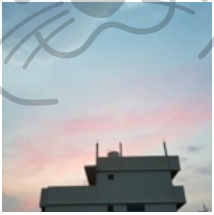
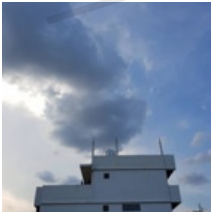

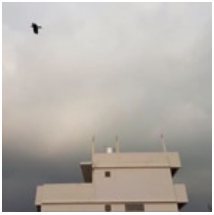
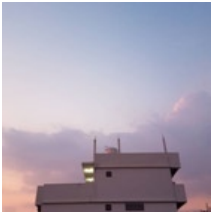
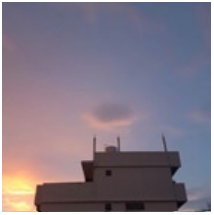

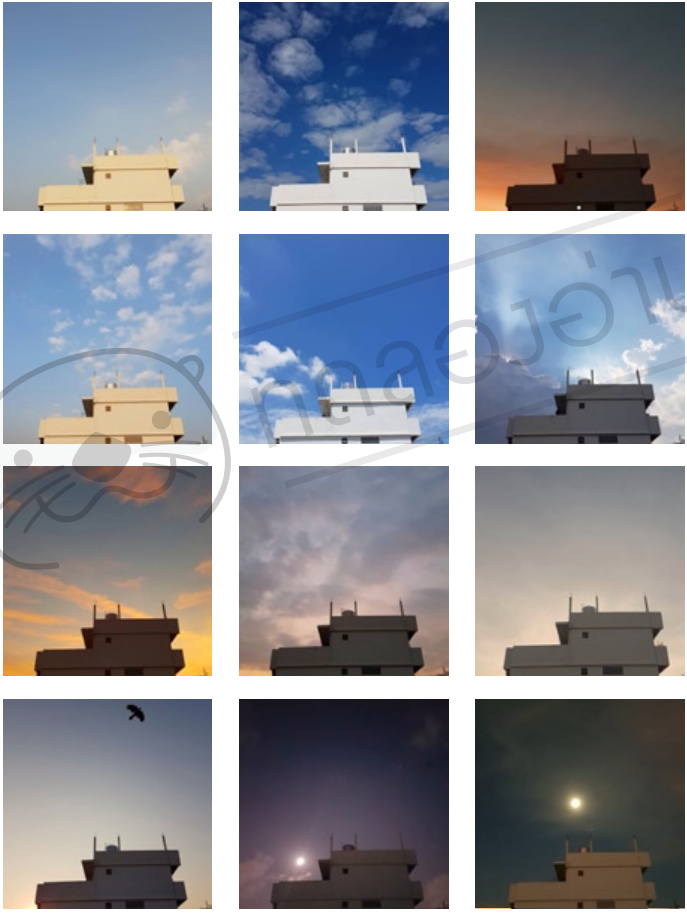

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Sky
and Time

ท้องฟ้า
กับเวลา

ทดลองอ่าน

บางทีก็มองท้องฟ้า
เพื่อตั้งคำถามให้อนาคต
บางทีก็มองท้องฟ้า
เพื่อหาคำตอบให้อดีต

ทดลองอ่าน

นอกจากนาฬิกาแล้วก็มีท้องฟ้านี่แหละ ที่ทำให้เราเห็นสิ่งที่เรียกว่าปัจจุบันที่สุด

บ่อยครั้งเราใช้เวลาที่มองท้องฟ้าเพื่อคุยกับตัวเองในอดีตและอนาคต

ถึง ตัวเองในอดีต

ตัวเราตอนนี้ผ่านเรื่องนั้นมาได้แล้ว ก็แค่ต้องใช้เวลา ยังไม่ลืมหรอก แต่เราเข้าใจแล้วนะว่าจะอยู่กับมันยังไง

ถึง ตัวเองในอนาคต

จะมีใครเข้ามาในชีวิตเราอีกไหม และเราจะไม่ทำผิดพลาดแบบเดิมอีกใช่ไหม

เราต่างถูกทิ้ง
ให้เป็นแค่เพียงตะกอนของเวลา

เวลาถูกแบ่งออกเป็น 3 ช่วง คือ อดีต ปัจจุบัน และอนาคต บ่อยครั้งที่ได้ยินคำว่าให้ "อยู่กับปัจจุบัน" แต่เรารู้สึกว่าตัวเองไม่เคยทำได้เลย...

ตะกอนคือสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ถูกย่อยสลายตามกระบวนการทางธรรมชาติและถูกพัดพาไปตามสายน้ำ ถ้าชีวิตคือสายน้ำที่ประกอบไปด้วยเหตุการณ์หลาย ๆ อย่าง ทั้งที่ผ่านมา ที่กำลังจะเกิด และที่ยังมาไม่ถึง เรารู้สึกว่าตัวเราในตอนนี้ถูกประกอบด้วยสามช่วงเวลานี้

สำหรับเรา "ปัจจุบัน" อาจถูกประกอบขึ้นจาก "เศษเล็ก ๆ ของความทรงจำในอดีต" และวิถีชีวิตที่ถูกกำหนดทิศทางด้วยตัวเราในอนาคต...พอคิดแบบนี้ เราเลยใช้ชีวิตโดยไม่ปฏิเสธอดีตหรืออนาคต แล้วทำความเข้าใจตัวเองได้มากขึ้น

ทดลองอ่าน

เก็บไว้ในความคิด
วันหนึ่งก็เป็นอดีต
เก็บไว้ในใจ
เมื่อไรก็เป็นปัจจุบัน

ทดลองอ่าน

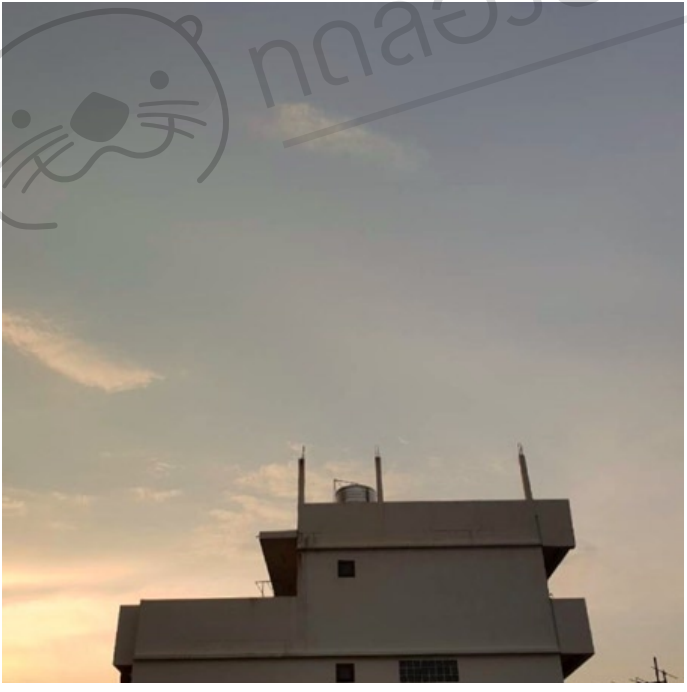

อยากให้สมองเราเก็บทุกเรื่องได้เหมือน external harddisk และเราจะสามารถนำความทรงจำเหล่านั้นกลับมาดูเมื่อไรก็ได้ คงเป็นช่วงหนึ่งของชีวิตที่เราอยากจะจำทุกช่วงเวลาดี ๆ เอาไว้ หรือมันจะมีวิธีที่กลไกของสมองสามารถทำได้รึเปล่า...

พยายามลองนึกถึงเรื่องต่าง ๆ ที่ผ่านมา ทำไมเราจำชื่อเพื่อนสมัยประถมได้ แต่จำรายวิชาที่เรียนไม่ได้...เราจำการจากลาทุกครั้งได้ แต่จำการเกิดขึ้นของความสัมพันธ์ไม่ได้

ตอนนี้ยังจำชื่อครูตอนอนุบาลได้ และก็จำบางเหตุการณ์ เช่น ตอนลื่นสระน้ำแล้วคางแตกหรือตอนโดนจับไปเต้นกับเด็กผู้หญิงที่ชอบ...ทุกวันนี้ก็ยังจำได้อยู่

หรือจริง ๆ คนเรามี external harddisk อยู่แล้ว แค่ไม่ได้ถูกเก็บไว้ในสมอง...แต่กลับมีไว้บันทึกสิ่งสำคัญที่มีผลต่อจิตใจ โดยที่ความคิดเราไม่สามารถควบคุมอะไรได้เลย

เวลาเช้า
ยังเห็นพระจันทร์ได้
เรื่องของเราก็คงไม่น่ายาก

สงสัยว่า ความรักนี่มันต้องถูกที่ถูกเวลาขนาดนั้นเลยเหรอ
คนรอบตัวดูเหมือนจะทำให้มันเป็นแบบเป็นแผนไปหมด
มันต้องอย่างนั้นมันต้องอย่างนี้ ต้องทำแบบนี้ก่อน แล้วค่อยทำแบบนั้น...

ตอนนั้นคงอยู่ในความสัมพันธ์ที่ค่อนข้างน่าลำบากใจ
เหมือนจะเป็นไปไม่ได้จากคำบอกเล่าของคนรอบตัว
แต่คำว่าเป็นไปไม่ได้นั่นใครเป็นคนกำหนด

"พระอาทิตย์คู่กับกลางวัน พระจันทร์คู่กับกลางคืน"
จริงเหรอ...

เช้าวันหนึ่งตื่นมา ท่ามกลางแสงแดดในตอนเช้า ก็ยังเห็นพระจันทร์อยู่เลย
ถึงจะไม่ชัดก็เถอะ แต่อย่างน้อยก็ยังมองเห็น

เรื่องของเรามันจะเป็นไปไม่ได้ขนาดนั้นเลยเหรอ

อยากลองดู

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ถ้าไม่รอ ก็ไม่นาน

ช่วงหนึ่งของชีวิตเคยวิ่งตามหาความรักที่สวยงาม
โอกาสที่จะเจอมันไม่ง่ายเลย
คนที่จะพอดีกับเราทุกอย่าง พอตั้งใจตามหา
จนไปเจอคนที่คล้ายว่าจะใช่
เราก็เอาความคาดหวังไปเติมช่องว่างให้คนคนนั้น แล้วบอกตัวเองว่าคนนี้แหละใช่
สุดท้ายก็ไปกันได้ไม่นาน

ช่วงชีวิตหนึ่ง นึกถึงรูปถ่ายที่มีรุ้งติดเข้ามาในภาพ
ทุกวันที่ฝนตกแดดออกเราก็ชอบออกไปนั่งรอที่หน้าต่าง
เพราะหวังจะได้เห็นรุ้งอีกครั้ง
สุดท้ายก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

การรอคอยทำให้เกิดความคาดหวัง
เกิดช่องว่างระหว่างปัจจุบันกับสิ่งที่ฝัน
ซึ่งช่องว่างนี้คือระยะเวลาที่ทำให้เราเป็นทุกข์ในใจ
สุดท้ายเราเลือกทำลายช่องว่างตรงนั้นและใช้ชีวิตให้เป็นปกติที่สุด

อยู่กับท้องฟ้าในปัจจุบัน
วันหนึ่งรุ้งคงจะเกิดขึ้นเองโดยที่เราไม่ต้องไปตามหา

ทดลองอ่าน

ชอบการได้พบเจอผู้คนเวลานี้

เคยไหม...ตื่นมาในเวลาเดิมบ่อย ๆ ช่วงตีสามถึงตีสี่ ก็น่าประหลาดใจดีที่เหมือนยังมีคนเคลื่อนไหวอยู่ในช่วงเวลานี้ เราหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาบันทึกภาพท้องฟ้าตอนกลางคืนลงไป แค่อยากให้รู้ว่าเราก็ยังอยู่นะ เราก็เป็นประชากรยามค่ำคืนกับพวกคุณด้วยนะ

ชอบที่ประชากรในเวลานี้ไม่ค่อยพูดคุยกัน แต่ต่างบอกเล่าเรื่องราวของตัวเองรวมถึงเพลงที่ฟังให้กันมีระบายบ้าง บ่นบ้าง เล่นมุกบ้าง ก็สนุกดี

เราว่าจริง ๆ ชีวิตไม่มีช่วงเวลาให้มานั่งเหงาหรอก มันมีประชากรอาศัยอยู่ในทุกช่วงเวลาแหละ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

กาลเวลา
เป็นที่ปรึกษาที่ดีเสมอมา

มีหลายสิ่งรอบตัวมากมายที่ชวนให้เราสงสัย

ตอนนี้เรากำลังเรียนไปเพื่ออะไร รู้สึกมันไม่มีประโยชน์เลย
...คำถามนี้ก็ได้รับคำตอบในวันที่เราเริ่มทำงานแล้ว

เรารักกันจริง ๆ หรือเปล่า ทำไมยิ่งอยู่ไปยิ่งไม่มีความสุข
...คำถามนี้ได้รับคำตอบในวันที่เราเลิกรากันไปแล้ว

เรามีชีวิตอยู่เพื่ออะไร
...คำถามนี้ได้รับคำตอบในวันที่เห็นผู้คนมีความสุขกับรูปภาพบ้านข้าง ๆ เล็ก ๆ ที่ติดอยู่ในร้านกาแฟ

บางคำตอบ เวลาก็ใช้ความคิดนานก่อนจะตอบเรา แต่ในท้ายที่สุด ทุกคนจะได้รับคำตอบ

ทดลองอ่าน

อรุณสวัสดิ์
คือคำบอกลาตัวเราในเมื่อวาน

ทดลองอ่าน

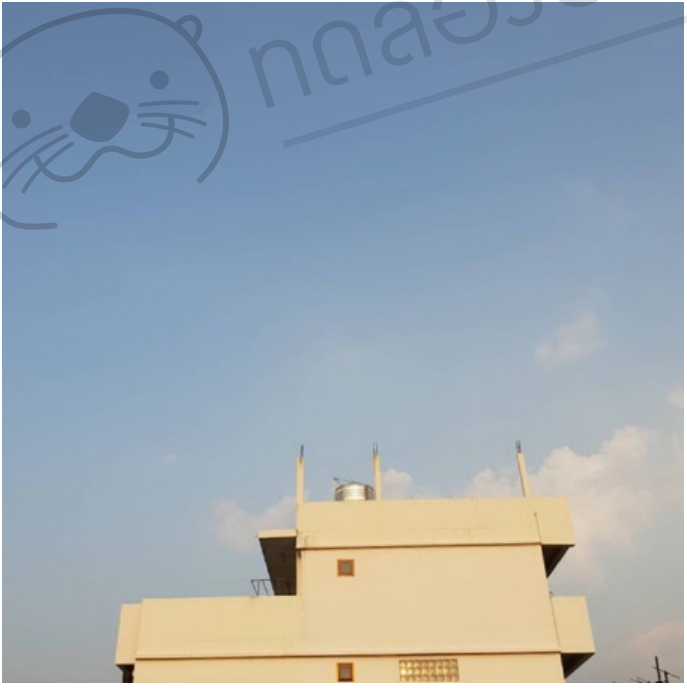

อรุณสวัสดิ์...มอร์นิ่ง...เราใช้คำนี้ทักทายกันในเวลาเช้า

ในบางครั้งเราใช้มันบอกลาตัวเราเอง ตัวเราที่ทำผิดพลาดในเมื่อวาน

ตัวเราที่ยังทำบางอย่างได้ไม่ดีพอ

คงไม่ถึงกับต้องลืมสิ่งที่เกิดขึ้น แค่ไม่เก็บมาคิดมาก

เราบอกลาตัวเองเพื่อจะเป็นตัวเองที่ดีกว่าเดิม

วันนี้เราก็ยังพร้อมจะผิดพลาดนะ ผิดไปเลยให้เต็มที่

เดี๋ยวยังไงพรุ่งนี้ตื่นมาก็บอกลากันแล้ว

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Sky and Relationship

ท้องฟ้ากับความสัมพันธ์

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทุกการก้าวเดิน เวลาก็เดินไปด้วย เรากำลังเดินทางสู่อนาคตอยู่...

ไหนจะทางแยกและจังหวะการเดินที่ไม่เท่ากัน

วันหนึ่งเราอาจต้องเดินนำไป วันหนึ่งเราอาจต้องเดินตาม

ถ้าวันหนึ่งหันมาแล้วไม่เห็นเราเดินข้าง ๆ ขอให้เธอเดินต่อไป

เพราะถ้าเราเดินมาทางเดียวกัน ก็ไว้ค่อยเจอกันที่ปลายทาง

ทดลองอ่าน

นั่งดูพระอาทิตย์ขึ้นไปด้วยกัน
ผลัดกันเล่าความฝันเมื่อคืน ไม่ต้องคาดหวังอะไร
ให้มันสวยงามในแบบที่ควรจะเป็น

มันไม่ใช่ความสัมพันธ์แบบที่ใครใฝ่หา
คงจะเลยวัยที่จะมานั่งจ๊ะจ๋ากันแล้ว
อยู่กันแบบเพื่อนนี่แหละ เพื่อนที่รับฟังได้ทุกเรื่อง
ความสัมพันธ์แบบของเราคือสามารถเล่าเรื่องที่ไม่รู้สึกว่าจะมีใครอยากฟังได้...

"เมื่อคืนฝันว่าไปล่าซอมบี้กับวิลล์ สมิทธ์ มาสนุกมาก"

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

มีเส้นแบ่งกำหนดพื้นที่
ในความสัมพันธ์
แต่ก็ยังคือโลกใบเดียวกัน

ถึงเราจะใช้ชีวิตด้วยกัน ก็ไม่ใช่ว่าโลกทั้งใบจะเป็นของกันและกัน

เรากับเธอต่างยังต้องมีพื้นที่ให้กับสิ่งที่ชอบ

เราไม่ได้ฟังเพลงเหมือนกัน

แต่เราเล่าให้กันฟังได้ว่าไปคอนเสิร์ตมาเป็นยังไงบ้าง

เรามีพื้นที่บางอย่างที่เราใช้ร่วมกัน นั่งดูซีรี่ส์ด้วยกันบ้าง

จริง ๆ ดีแล้วละที่โลกของเราต่างกัน

เพราะโลกมันกว้างเกินกว่าเราจะเห็นได้ทุกอย่าง

การที่ความสัมพันธ์ของเราคือการที่ต่างคนต่างแบ่งปันโลกของกันและกัน

มันทำให้เราได้รู้จักโลกมากขึ้น และได้แบ่งปันโลกของเราให้เธอเท่าที่เราอยากจะให้

ก็ยังอยู่ในโลกใบเดียวกันนะ แค่แยกกันไปค้นหา และมาเล่าให้กันฟัง

อยู่เป็นความสวยงามเล็กๆ ในชีวิตกันและกัน

ทดลองอ่าน

เห็นแสงสีเหลืองเล็ก ๆ ในภาพนี้ใช่ไหม สวยเนอะ ถ้ามันเป็นอย่างนี้ทั้งฟ้าอาจจะไม่สวยเท่านี้

ถ้าในแง่ของความสัมพันธ์ คงเหมือนกับการที่เราบอกว่าใครสักคนคือทุกอย่างของชีวิต มันอาจจะไม่ได้สวยงามอะไร เพราะมันไม่ใช่ความจริงจริง ๆ หรอก

"เราไม่ได้คิดถึงกัน 24 ชั่วโมง"

...แต่ทุกวินาทีที่บังเอิญคิดถึงกัน มันทำให้ลืมความเหนื่อยจากสิ่งที่ทำอยู่ ลืมความวุ่นวายในแต่ละวัน แค่นั้นก็พอแล้ว เล็ก ๆ น้อย ๆ ในชีวิต

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

อยู่ไปเรื่อยๆนะ
อยู่ให้ถึงท้องฟ้าวันพรุ่งนี้
และวันต่อๆไป

ในความสัมพันธ์ยังมีอะไรอีกมากมายให้เราค้นหา ยังมีอีกหลายที่ที่จะให้เราไปด้วยกัน

ยังมีสีของท้องฟ้าอีกมากมายที่รอให้เราไปดูด้วยกัน อย่าพึ่งรีบไปไหนนะ

เราก็ตอบไม่ได้ว่าพรุ่งนี้จะมีอะไรอยู่ หาคำตอบไปด้วยกันนะ

ทดลองอ่าน

ไม่ต้องพิเศษทุกวันก็ได้ ธรรมดาแต่สม่ำเสมอดีกว่า

คิดถึงตัวเองในสมัยเด็ก ที่ทำเซอร์ไพรส์กับแฟนทุกวันครบรอบ หรือโทร.คุยกันไม่ต่ำกว่า 2 ชั่วโมง ทั้งที่ไม่มีอะไรจะคุย ถือสายไว้เงียบ ๆ ก็มี เพราะคิดว่านั่นคือสิ่งพิเศษที่จะคอยประคับประคองความสัมพันธ์ของเราไปได้ในแต่ละวัน แล้วก็ต้องจบที่คำว่า “เธอเปลี่ยนไป...”

ไม่ได้เปลี่ยนไปหรอก แต่ชีวิตเราจะซื้อของขวัญให้แฟนได้ทุกเดือนก็คงไม่ใช่

จะเสียเวลาการทำงานเพื่อคุยโทรศัพท์ 2 ชั่วโมงก็คงไม่ใช่

“...ก็ไม่ต้องทำตั้งแต่แรกสิ”

ประโยคนี้ได้จากแฟนเก่าคนหนึ่งเคยพูดไว้ตอนทะเลาะกัน แล้วรู้สึกว่ามันจริงมาก ทำให้ความสัมพันธ์ครั้งต่อมาเราเริ่มเรียนรู้และทำให้มันธรรมดามากขึ้น แทบจะไม่โทร.คุยกันเลย แต่ส่งข้อความบอกฝันดีทุกคืน

พอถึงวันครบรอบก็พาไปกินร้านอาหารที่ชอบ
หาช่วงเผลอ ๆ เรียกชื่อเขา มองตา แล้วบอกว่า
"สุขสันต์วันครบรอบนะ"
ธรรมดาดีแต่ดูพิเศษมาก

ทดลองอ่าน

เราชอบช่องว่างตรงนั้น
ช่องว่างที่ไม่รู้ว่าเราเป็นอะไรต่อกัน
แต่รู้ว่าเราอยู่ในชีวิตกันและกันแน่ ๆ
หรือการมีใครสักคนอยู่ในชีวิต
อาจไม่ต้องผูกติดกับความสัมพันธ์ก็ได้

ทดลองอ่าน

อยากได้ความชัดเจน ก็เริ่มที่ตัวเองก่อน

ทดลองอ่าน

"เขาไม่ชัดเจนกับเรา ทำยังไงดี"

ถ้ามีเพื่อนมาปรึกษาเรื่องนี้ก็จะถามกลับไปว่า แล้วตัวนายชัดเจนยัง

ถ้าชัดเจนมากพอ นายคงกล้าไปบอกเขาแล้วละ

นี่ยังลังเลที่จะบอก คงเป็นเพราะตัวเราเองแหละที่ยังไม่ชัดเจน

ถ้าบอกไปแล้วทุกอย่างยังคลุมเครือก็ชัดเจนแล้ว...

ว่าเขาไม่ได้อยากชัดเจนกับเรา...เศร้าหน่อย...แต่ก็ดีที่ชัดเจน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

อาจจะด้วยความไม่ตั้งใจ แต่เราก็ต่างใช้ชีวิตอยู่ในชีวิตของกันและกัน และเราควรรับผิดชอบสิ่งนั้นด้วยการพูดจาดี ๆ ต่อกัน สร้างความรู้สึกดีให้กันเสมอ วันหนึ่งอาจจะเป็นอดีต วันหนึ่งอาจเป็นปัจจุบัน แต่เราจะเป็นความทรงจำดี ๆ ต่อกัน

ทดลองอ่าน